

indspillet, men som ganske vist kun fremkommer ved, at Staten giver et Tilskud. I 1908 blev det bestemt, at indtil 35,000 Kr. kunde fordeles af Reservefonden til saadanne Lønningstillæg. Den Bestemmelse kunde man rolig træffe i 1908, idet man havde en Reservefond paa, saa vidt jeg husker, omtrent 160,000 Kr. For den 3-aarige Periode vilde der altsaa i den da allerede tilstedeværende Reservefond være tilstrækkeligt til at udbetale de 35,000 Kr. aarlig, og gik man da ud fra, at Teatret vilde kunne bære sin Drift, havde man altsaa disse 35,000 Kr., der ifølge Loven af 1908 skulde udbetales Kunstnerne som midlertidigt Lønningstillæg.

I det nu foreliggende Lovforslag tages denne Bestemmelse op paa ny i Forslagets § 5, som altsaa gaar ud paa, at der fremdeles skal gives et Lønningstilskud paa 35,000 Kr. til det kgl. Teaters Kunstnere af den opsparede Reservefond, saaledes som det er sket i de nu forløbne 3 Aar. Der tilføjes saa, hvad jo er nødvendigt, naar dette Lovforslag ikke fastsætter et bestemt Aaremaal, og der i Øjeblikket kun er 110,000 Kr. i Reservefonden, at hvis ved et Teateraars Slutning de 35,000 Kr. ikke ere til Stede i Reservefonden, maa Teatret søge Staten om at faa bevilget en Sum, som gør det muligt for Ministeren at udbetale de 35,000 Kr. At komme bort fra dette Lønningstillæg vil selvfølgelig ikke være muligt. Naar jeg undtager netop dette ene Lønningstillæg, ere Lønforholdene ved det kgl. Theater ikke regulerede i et langt Aaremaal.

Naar Lovforslaget omdeles, ville ærede Medlemmer finde, at der er vedføjet dette et stort Bilag, nemlig en Indstilling fra Teatrets Bestyrelse, og i denne Indstilling er det Spørgsmaal udførligt behandlet, som jeg berørte før, Spørgsmaalet om en Talescene. Det er udførligt behandlet, ogsaa finansielt, idet man har opgjort, saa godt man kan gøre det paa Forhaand, Indtægten af den tænkte Talescene og Indtægten af Opera og Ballet, der særlig skulde høre hjemme paa den nuværende Scene, som selvfølgelig ogsaa skulde give Plads for store Folkeskuespil, hvoraf vi jo have en Del af stor national Værdi.

Idet jeg altsaa fremsætter dette Lovforslag for det høje Ting, et Forslag, der kun angaar en Fortsættelse af den nuværende Ordning, skal jeg tillade mig at begrænse mig til disse faa Bemærkninger. Der vil sikkert i et kommende Udvalg blive Lejlighed til at forhandle de forskellige foreliggende Spørgsmaal nøjere. Jeg anbefaler Lov-

forslaget, som det nu foreligger fra Ministeriets Haand, til det høje Tings Velvillie.

Fremdeles skal jeg tillade mig at fremsætte et Forslag, som er vel kendt paa Rigsdagen ogsaa af dette høje Ting, nemlig Forslaget til Lov om Ændringer i Lov om *Forfatterret og Kunstnerret* af 29. Marts 1904. Lovforslaget blev i den forrige ordinære Rigsdagssamling vedtaget i Landstinget, men naaede ikke til anden Behandling i Folketinget. Det fremsættes her i den af Landstinget vedtagne Skikkelse med nogle ganske faa Ændringer, som jeg med et Par Ord skal omtale.

Naar dette Forslag blev fremsat i Fjor, skete det, for at vi her i Landet kunde slutte os til Bernerkonventionen, ogsaa som den er udvidet ved Konventionen af November 1908. De smaa Forandringer, der i Aar ere tilføjede, angaa Beskyttelser af mere moderne Art, Beskyttelser mod en Gengivelse af dramatiske Værker ved levende Billeder. Selvfølgelig, eftersom den Kunststart, hvis man tør kalde den saadan, har udviklet sig, som den har, bliver det nødvendigt, at Forfatterne sikres mod, at deres Værker udnyttes af Biografteatrene. Endvidere er det naturligt at optage i Loven en Bestemmelse, der beskytter de Forfattere, der skrive Stykker for Biografteatrene. Endelig foreslaas der ogsaa skærpede Bestemmelser med Hensyn til den Beskyttelse, som Komponister have. Her vil man foreslaa, at denne Beskyttelse ikke skal være afhængig af, om Komponisten udtrykkelig har forbeholdt sig Ene ret, men at han under alle Forhold skal være beskyttet, og paa samme Maade maa Musikken ikke sættes paa Fonograf uden Komponistens Tilladelse. Endvidere foreslaas en Ændring med Hensyn til Oversættelsesretten, der navnlig gaar ud paa at sikre en Forfatter mod, at hans Værk udgives i Udlandet uden hans Tilladelse. Man kan opleve her i Landet de mærkeligste Ting i saa Henseende. Hvis man ikke passer paa overfor vort store Naboland mod Syd, kan man se en Oversættelse pludselig dukke frem, endog med Paaskrift om at være autoriseret Udgave, som Forfatteren ikke har den fjerneste Anelse om. Endelig skulle Tidsskriftartikler, som hidtil have været regnede lige med Avisartikler, for Fremtiden nyde en større Beskyttelse. Arkitekterne have ønsket, at man skulde tilføje, at det for Fremtiden ikke blot skulde være forbudt at kopiere og bruge deres Tegninger, men at det ogsaa skulde være forbudt, at man